

Keskustanuorten Eräkerho ry.

Keskustataustainen itsenäinen eräyhdistys

Perustettu 7.9.2005

Jäsenmäärä n. 20

Puheenjohtaja Osmo Ihanus

Sihtööri Jaska Salonen

Ruunaan korvessa kulkevi lapsosen tie

Tarinan mukaan eräurholaiset kokoontuivat eräänä syksyviikonloppuna Lieksan Ruunaan koskille, jonne oli pyydetty mukaan myös leppäpirkkolaisia ja Pohjois-Karjalan eräitä urhoja tutustumaan paitsi koskien saloihin myös salaisiin taitoihin koskenlaskusta sekä toisiinsa. Olipa joukkoon eksynyt joku muukin, joka ei siis kuulunut mihinkään edellä mainituista ryhmistä, ja joilla oli enemmän ominaisuuksia ja henkilökohtaisia kykyjä ”ei luonnossa selviytymisen” –puolelta, eli siis taitavia veikkoja alallaan joka tapauksessa.

Näiden kanssa sitten pärjättiin ja hyvin pärjättiin. Pyrittiin nauttimaan luonnonantimia ja voimaan paksusti. Saunaan saatiin valkia ja henkilökohtaista melontaopetusta pumpattavalla kanootilla annettiin. Uskoakseni joku oppi myös kalastamaan, usea ei. Ja nekin, jotka taidon hallitsivat, eivät kalaa saaneet. Sinttejä ovat suolakaloiksi ne, joita rantaan raahattiin, ei niistä näläntyydyttäjäksi ollut. Siitäkin huolimatta, että osa uskaltautui jopa vaeltamaan saloja, joita vain karhut tavallisesti kulkevat, kukaan ei eksynyt eikä peljästynyt. Reissu oli siis varsin onnistunut. Paikalle saapui myös jokaisen tuntema ”suuri Ruunaantuntija”, ja hän opasti kuulijoita aina perunakellaritieteestä tulevaisuususkoon. Kuulijat ymmärsivätkin sen juuri oikein, että kalaa kannattaa pyytää, vaikka ei saisikaan. Se on hieno laji se. Se tulevaisuususko.

Kuinka sitten porukka pärjäsi keskenään, kun paikalla oli karhunkiertäjiä, soijanakkikavereita, oli kaunista neitoa ja päättähenä tietysti Ron Myjere? Mikäli on uskominen Ruunaalla vielä pitkään kiertäneeseen huhuun, jonka mukaan laulunvaivaisen joukon sanoituksen häviäminen suhteessa illanajankulkuun korreloi keskenään, lienee pakko tunnustaa, että tämä sekalainen porukka ympäri Suomea sopeutui toisiinsa ja seuraansa ainakin kohtuudella. Ketään ei vedetty kölin ali ja joku reissussa jopa tienasi. Ja kaikki pääsivät kuuleman mukaan turvallisesti takaisin sähkölämmitteisiin tupiinsa urpaaniin ympäristöön, mikäli yhtä kotimatkahirvitapaamista ei lasketa joukkoon. Ja todennäköisesti väsyistäkin selvittiin sitkalla eräsitkeydellä, muutaman nokka taisi kotonansa vuotaa.

Mikä saa noinkin sekalaisen seurakunnan kaukaakin saapumaan keskelle korpea ja opettelemaan ryhädynamiikan toteutumista karuissa oloissa? Olisiko kyseessä ihmisen paluu takaisin luontoon, takaisin luontoäidin helmaan, jossa kiire, stressi ja tulostavoite ovat sanoja koulun oppikirjasta. Olisiko kyseessä ihmisen synnynnäinen kaipuu tylsäteräisen puukon viereen, jossa nälkä ja vilu ovat kaikista ihmisen perustarpeista kuitenkin kauneimpia? Voisiko sillä olla mitään tekemistä, että kotona vain joskus on liikaa melua ja aamuhäätäminen ei ole kaikille helpointa, toisin kuin erällä, jossa pienikin uni on syvää ja virkistävää? Vai mikä ihme siinä on, että kuitenkin perimmiltään järki-ihminen matkustaa 700 kilometriä suuntaansa ja maksaa siitä, että pääsee pelkäämään koskenlaskunkuohuja ja kastuessaan ja palellessaan ajattelee koko homma olevan aivan järjetöntä?

Vai olisiko yksinkertaisesti syy se, että korvessa on vain niin pirun mukavaa...?

”pink pupa”

P.S: Jos joku ei vielä tiedä, avokela näyttää tältä. Ja sitä ei kelata näin päin..

